

Eszteró István

PARFÜMÖK KIKÖTŐJÉBEN

Időszámításunk előtti kor illat-
tégelyéből árad annyi év
után is az egyiptomi, görög,
római hol nem volt szépeket
belengő varázs, Kleopátra
olívaolajban zöld, sárga, barna
színt idéző mirha, kardamom,
fahéj keverékéből álló
parfümje száll időkikötőkből,
amerre rejtélyes hieroglif-
hullám s múltcsiszoló feledés
nesztelen örvénye morajlik.
Ó, én kurta lét trónusán port
törlő királynőm, ki előtt eléggé
meg se hajoltam, ifjúság
vázája leheli ajkad aromáját,
köldököd izgató illatszeréhez
nem kellett ámbrabél, cibet-
macska, pézsmaszarvas mirigy-
váladéka, kamilla, jázmin,
tubarózsa lelkét se kirabolnom,
elég volt beszippantani
hőfödte csúcsokat citáló
mellbimbóid kényes légkörét,
nőszírom, vaníliahüvely,
szerecsendió se érne nyomába,
pazar plázák kerámiáira
balzsamozott csók illúziója,
míg felidézhetem széllel
flörtölő hajad daktilusait
szabályt rekkentő hagymás-
pörkölt, palacsinta cezúráival,
az ájult ünnepek izzadság-
szagán túl magányunkat

egymásba fűző illatrevüt,
mely tudja százféle mosoly,
csöndbehallgatás kémiáját
a nulla vegyértékű elszakadás
szakadéknak képletéig,
rothadó remény édeskés bűzét
is a per fumum = füst által
születő parfüm kikötőjében.

Látó, 2021/7.